

*H. C. Ref., Småtr.,
E. v. A. Mellin*

Pennritningar

ur

STOCKHOLMSVERLDEN,

af

Joachim Bittsius,

och

Patrik Pfefferkorn,

Elever vid Akademien för de Fria Konsterna.

STOCKHOLM,

Hos Bokhandlaren W. Lundequist,

1833.

STOCKHOLM & BERNHARDT

2.75

Till den Högvälborna, Kälborna,
Ärevördiga, Högädla, Konst-
erfarna, Ärliga och Välför-
ståndiga Allmänheten.

Tvenne unga artister, som förgäfvat erbjudit den patriotiska konstföreningen sina arbeten, hvilkas värde blifvit misskändt af Herrar Professorer och konstkännare, hafva tagit sig före att meddela dem åt allmänheten genom trycket. Visserligen hafva deras Penningritningar en helt annan fysiognomi än åtskilliga andra artister sinna välbehaglig; men de hafva åtminstone ett patriotiskt värde derföre, att de hvarken äro lånade från Italienska mästare, eller gjorde efter Fransyska scentryck. Ämnena äro samteligen, såsom och titeln utvisar, hämtade ur Stockholmsverlden och torde derföre icke förefalla främmande. Det är vår mening att, om våra ritningar ej missshaga det stora Publikum, nemligen det på fyra stånd eller fötter framvandrande, fortfara med våra bemödanden att lära känna och framställa förhållanderna inom des

hufvud, vi mena hufvudstaden. Att befolkningen inom ett Rikes hufvudstad visserligen förtjenar kallas dess hjerna, är förmodligen en tanke, som icke förefaller oväntad för den, som föreställer sig hela staten såsom ett fyrfotadjur, t. ex, ett Lejon, hvilket man till och med kan hedra med namnet Götha. I hjernan förefinnas visserligen mångahanda cruditeter och andra åkommor; särdeles efter föregående rummel, som våra publicister kalla revolutioner, men då våra bemödanden gå ut på, så väl att undersöka och afteckna de högre, som de lägre organerna inom Götha Lejons hufvudskål — vi bibehålla bilden — hoppas vi icke blifva ansedda för alltför förmättna, om en och annan cruditet blifvit vidrörd i förbigående. För öfrigt må vi förklara, att vi icke tagit oss före att utgifva våra arbeten, om de på något sätt kunnat på annan väg komma för våra läsares ögon.

Stockholm, på Märten Biskopps dag, 1833.

Joachim Ritsius. Patrik Pfefferkorn.

3
~~~~~
1. *Enkefrun vid Göthgatsbacken.*

I en af gränderna nära Göthgatsbacken bodde en Fru, som vid omkring 26 års ålder befann sig enka, barnlös och oberoende. Hon hade hyrt en liten nätt våning, och lefde så lycklig man kan vara, då man icke behöfver hysa några andra bekymmer, än dem man gör sjelf, liksom för att stundom uppriska sig från likgiltighetens dväla. Fru Landeborg hade varit gift med en förmögen embetsman i Banken, och lefde af sina räntor och pensioner. Hon var alltför förståndig, för att icke inse lyckan af sin belägenhet och genom ett lefnadssätt, som på något sätt kunde bringa hennes förhållanden i oordning, störa sitt lugn. Hon gjorde inga kalaser, utan had de vänner, som besökte henne, dricka the hos sig och någon gång

bevista en enkel, oförberedd soupe. Hon var sjelf ofta bortbjuden; försummade sällan en Concert och besökte temligen flitigt spektaklet. Föröfrigt var hon ytterst grannlaga om sitt rykte och försigtig i sitt uppförande.

Menniskohjertat är emellertid ett besynnerligt väsende; dess oroliga begär kämpa beständigt mot det lugn, som det så lifligt önskar, då det blifvit skakadt. Fru Landeborg kände huru hennes lott var afundsvärd, men hon erfor likväl allt för ofta den tomhet, som ensligheten förorsakar i en själ, hvilkens förmåga saknar den spänning, som verkligheten gifver.

Hon hade tillbragt föregående dagen i ett lysande sällskap der man hört mycken musik, och steg nu upp om morgonen, med en viss känsla af tyngd i hufvudet. Annett, som inbar hennes kaffe, förrättade sin syssla vid hennes morgontoilet, och frun gick ut i för-maket till sitt fortepiano. Hon fann intet

nöje i sitt vanliga tidsfördrif, utan lemnade efter några minuter instrumentet. Med en melankolisk blick stannade hon framför sin mans porträtt, som, förträffligt måladt af Westin, smålog emot henne ur den förgyllda ramen. Hon hade just aldrig egentligen älskat honom, men han var en hederlig och beskedlig människa, hade alltid varit uppmärksam och höflig emot sin fru, och sluteligen hade han lemnat henne i den oberoende ställning, hvaruti hon befann sig. Hon kände en viss saknad efter honom, ehuru denna saknad var något helt annat än kärlekens sorg. Med uttryck af missnöje på de fina läpparna, vände hon sig bortt, gick till fenstret och satte sig på tabureten, för att se ut på gatan. Men der förekom henne allt så tomt. Hon ropade Annett och lät henne gifva sig "Sista aftenen på Östanborg;" men den coqvetta Seraphina och den behagsjuke pagen behagade henne icke, hon ka-

stade snart ifrån sig boken och såg förargad ut. Den sluga Annett, som förstod sig på fruntimmer i allmänhet och sin fru i synnerhet, var särdeles beskäftig att få allt skyndsamt städadt och i ordning, medan hon funderade på, huru hon skulle från sin person affeda den hotande mulenhet, som hon allt för väl såg hos frun, och hvilken någon gång — ehuru verkligen sällan — gaf sig luft i en skur bannor. Sluteligen utbrast den sluga kammarjungfrun: "Nådig frun fick icke tid för soupén i går, att se på det nya tyget hos Sachs Dorf? Bara det icke redan är köpt af någon annan i dag!"

"Jag behöfver det icke!"

"Sekten Sitterqvist, som var här i går och stämde nådig fruns instrument, medan nådig frun var borta, beklagade sig så mycket att han icke kunde få den äran, att, om också som hastigast, få se nådig frun." —

"Bry du dig icke om den narrens prat. Han vet icke hvad han säger. I synnerhet är han ifrån förståndet, om ett fruntimmer finns i rummet. När skulle han komma igen?"

"Han hade några noter att lemna nådig frun, men han sade icke när han skulle komma. I dag skulle han resa ut på landet med ett par vänner, sade han, Löjtnant Sippingsköld och Bergsnotarien Gråbergson. Det skall bli musik hos Major Lejonstjernas ute på landet i afton, då Frökens förlofning med Bergsnotarien eclateras."

"Såå! Det partiet har varit gammalt."

Löjtnant Sippingsköld skall vara en vacker och rar herre, så stadig och ordentlig, sade Sektern."

"Det kan väl vara."

"Han har varit förlofvad med den rika Mamsell Silfverkrans, men hon slog upp, för att få Baron Qvinnerbjelm i stället."

"Han bryr sig lika litet om henne, som någon annan ofrälse dame, det vet jag."

"Löjtnant Sippingsköld skall sörja mycket" sade Sektern.

"Stackars gosse!"

"Hon har varit ytterst elak emot honom och sagt att han bara friade till hennes penningar;"

"Fy."

"Nådig frun har väl aldrig sett honom?"

"Jag kan icke påminna mig det."

"Han är verkligen vacker, Svart hår och de vackraste blå ögon."

"Sää."

Han är icke olik nådig fruns förra herre, solig —"

En blick tystade den pratsamma pigan.

Fru Landeborg satte sig åter till sitt fortepiano; då hennes vän, Fröken Hjertenflykt, en f. d. Gouvernant i ett grefligt hus, inträdde, Fröken var väl icke mycket stor till

vesten, men hade ett desto större hufvud, särdeles då det, som nu, var beprydt med en Italiensk hatt, på hvilken halfva Logårdsparterrens blomstersamling prunkade.

"God morgon min söta Erica!" ropade hon, "Jag ämnar mig till Djurgården i dag, till den söta fru Silfverkrans och hennes vackra Clara. Skulle du icke vilja följa med? Vi skulle vara så välkomna! Jag träffade Löjtnant Sippingsköld i går afton. Han berättade mig det. Nå du vet väl att Fröken Lejonkronas förlofning eclateras i dag. Den stackars Notarien Gråbergson! Han blir sannerligen icke för lycklig. Hon skall vara nyckfull och elak, så att ingen människa står ut med henne."

"Jag har hört det, min söta Sephina. God morgon skulle jag säga och välkommen!"

"Men vi måste skynda oss. Löjtnant Sippingsköld har lofvat att vara vår cavaljer och följa oss dit. Jag träffade honom hos

Lagmanskan Lagerbalk, och han väntar der på oss. I eftermiddag skall hon ut till Majorns på eclaterings-soupen, Det blir baj derute på deras landställe."

"Jag måste väl skynda då min söta! Men hela förslaget kommer något oväntadt. Annett! Tag fram min gredelina sidenrock! Förlåt, söta Sephina!"

"Låt mig få hjälpa dig vid toiletten, Erica, så går det fortare."

"Gudbevars, söta Sephina, gör dig intet besvär! Sitt bara en liten stund, så gör Annett snart min lilla person i ordning. Det vore allt för oartigt att låta Lötjvant Sippingsköld vänta. Jag är rätt nyfiken att få se honom."

"Har du aldrig sett honom, Erica? Nå det måtte jag säga! Han har varit förlofvad med Clara Silfverkrans, men hon slog upp."

"Jag har hört talas om det."

"Nå du skall bara se honom för att finna

huru verkligen illa den annars så beskedliga Clara gjorde."

De båda eleganta damerna promenerade till Lagmanskan Lagerbalks hus för att träffa sin Cavaljer.

Den unga Löjtnanten var en fint vext herre med ett blekt, ehuru eljest vackert ansigte. Fru Landeborg fäste en nyfiken blick på honom och kände ett lfligt deltagande för det lidande, som uttryckte sig i de bleka dragen. Äfven han betraktade den unga enkan med nyfiken uppmärksamhet, och hans öfvade blick öfverflög hastigt hela hennes behagliga gestalt, medan han med lätt artighet trädde emot henne, för att af Fröken Hjertensflyckt blifva presenterad.

Menniskan är aldrig mera benägen att tro på ett öde, än då det gäller hennes hjertas angelägenheter. Den förutgående egna stämning, som gör hjertat öppet för intryck af kärleken, vill man så gerna skylla på en

annan högre makt. "Man känner sig sjelf minst," vore kanske rättare sagdt, än det vanliga: "Man känner sig sjelf bäst." Man kan väl erfara känslan och passionen, man blir genom den lycklig eller olycklig, men man kan icke förklara hvarföre man blifvit det. Den vackra enkan erfor en känsla vid åsynen af den unge Officern, allt för djup, för att icke öfvertyga hennes goda förstånd att den var farlig för hennes lugn. Men hon hvarken kunde draga sig tillbaka och återvända hem eller ens vilje göra det, emedan den känsla hon erfor, var så behaglig.

Löjtnant Sippingsköld var väl en mindre känslig menniska hvad hjertat beträffade, men hans figur och erfarenhet i konsten att behaga, gäfvo honom ett sken af känsla, som väckte ett behagligt intryck hos dem, som trodde sig vara föremål för densamma. Hans arlighet tillyann honom dessutom ett tycke, som han var nog slug att beständigt

med iver begagna. Med ett ord, han var en af dessa hjertlösa fruntimmers-eröfrare, som söka behaga alla, men fästa sig vid ingen. Det var därför ej underligt att ett hjerta som stått länge tomt, som fru Landeborgs, med verklig fågnad begagnade tillfället att emottaga en så vacker och behaglig innehållare, som Löjtnantens bild. Några få ögonblick voro tillräckliga för den skälmska kärleken att smyga sig in.

Efter en kort visit hos Lagmanskän, begaf sig Löjtnanten åstad med sina tvänne damer. Han begynte genast conversera med fru Landeborg, och ju obetydligare ämnet var, som samtalet rörde, desto känslfullare blef Löjtnantens röst och blick. Så länge promenaden gick inom staden, och öfver Norrbro, höll sig Löjtnanten på ett visst afstånd från damerna och uppförde sig mera främmande. Men så snart de passerat Slagtarhusbron, der man denna tid på dagen icke kunde vänta att

möta någon af qualité, vågade han bjuda Fru Landeborg armen. Hon emottog den, och han kände en sakta darrning genomflyga hennes hand, då den vidrört hans.

Hon begynte att tala om musik, men fann snart att han icke förstod denna himmelska konst eller ens hade sinne för den. Men hans artighet öfverskydde i hennes tanka snart denna brist. Utan att veta eller märka det, öfversåg hon med den allt förtroligare ton, hvartill han ledde samtalet.

Fröken Hjertensflykt, som annars gerna talade, och helst till och med ensam ville underhålla samtalet, var i dag särdeles tystlåten —

Herskapet steg i roddarbåten från Skeppsholmen. Den eleganta Löjtnanten styrde, och emedan ingen annan följde med för tillfället, hade han det nöjet att ogenerad få fortsätta conversationen med sina båda damer. Under det hans sinnen upptogos af det behag-

liga samtalet, kom hastigt en stor bred galeas med fulla segel genom sundet. Ett skri af Fröken gjorde Löjtnanten uppmärksam på faran att blifva öfverseglad, men det var endast med möda han undgick denna olycka och fick utbyta det hotande kalla badet mot en skud af rodderskornas bannor, som icke var stort behagligare, särdeles i damernas sällskap.

Lyckligtvis var man snart främme vid slätten och vände sig nu till Grosshandlaren Silfverkrans' landtställe. Löjtnanten sade der att han skulle obeskrifligt gärna velat göra damerna sällskap hem igen, men hans förhållande till Silfverkransiska familjen -- härvid drog han en rörande suck -- tillåto honom icke att umgås der i huset.

Fru Landeborg och Fröken tackade honom derföre för hans artighet att hafva följt dem hit, och togo afsked. Han fästade på frun en blick, som hon besvarade. Fröken, som märkte det, skiftade färg.

Sedan Sippingsköld aflägsnat sig, nalkades damerna landstället, utan att som vanligt meddela hvarandra sina omdömen. Fru Landeborg märkte allt för väl att hennes väns hjerta hlifvit ett rof för den bittraste svart-sjuka, och teg, ehuru hon icke kunde qväfva ett litet fint, knappt märkligt segerlöje på sina vackra läppar. Frökens onda lynne gaf sig snart luft genom några stickord, hvilka Fru Landeborg dock tåligt och med skonsamhet öfversåg, samt till och med betraktade med ett visst medlidande, hvilket endast så mycket mer retade den arma Frökens gallfeber.

Sålunda i ett slags förbittradt krigstillstånd emot hvarandra, förgick middagen och eftermiddagen. Fru Landeborg kände sig af en viss trollkraft dragen till den unga mamsell Silfverkrans, hvilken hon hoppades skulle tala om sitt tillämnade men upphäfdä parti med Sippingsköld. Också rörde deras förtroliga språk mest honom. Fröken deremot

kom särdeles väl öfverens med Fru Silfverkrans.

Om aftonen skulle damerna återvända till staden. Fröken gjorde det med ett hjerta som var bittrare än malört. Emellertid var deras conversation, om än fåordig, desto artigare. Fröken bad sin vän förlåta en liten krokväg, som hon måste föreslå. Hon ville tala några ord med en bekant på Ladugårdslandet. Det var visserligen en omväg, som betydligt förlängde hemvandringen, men Fru Landeborg trodde sig böra uppfylla sin väns önskan, så mycket mer som hon hade medömkan med henne.

Damerna voro redan långt förbi Fredrikshof, då Fröken sade att hennes vän bodde der. "Jag vill icke besvara dig med att stiga upp till henne, min söta Erica," sade hon. "Jag skall inom några ögonblick vara tillbaka. Förlåt min oartighet."

Innan Fru Landeborg hunnit besinna sig

och svara ett ord, var Fröken försvunnen i en gränd.

På en gång bekymrad och förargad att sålunda befinna sig ensam på en aflägsen gata, promenerade Fru Landeborg sakta framåt och såg ofta oroligt tillbaka. Slutligen vände hon om och vandrade långsamt gränden framåt, der Fröken försvunnit.

Emellertid hade några unga herrar blifvit den vackra damen varse, och fortforo att uppmärksamt gifva akt på henne. Efter en lång odräglig fjerdels timma kom en piga ut ur ett hus och nalkades Fruen med den helsningen: "Fröken Hjertensflyckt skulle bli kvar hos herrskapet till afton, så att hon icke kunde följa med hem."

Fru Landeborg blef utom sig af harm, och beslöt att genast skynda hem. Då framträdde en af de unga herrarna, som under tiden observerat henne och bjöd henne armen med den fräcka artighet, som vissa un-

ga äfventyrare anse för en heder att berömmas för. Hon vägrade och utbad sig att få ostörd fortsätta sin vandring. Detta tycktes dock den unge herrn ingalunda villja tillåta. Han ställde sig i vägen för henne och bedyrade enträget och haltskvattande, att han aldrig skulle tillåta en så vacker dam att ensam promenera hem, särdeles då det redan började blifva skumt.

Den förlägna Fru Landeborg råkade i den lifligaste ångest. Hon sade att hon bodde så långt bort på söder, att hon icke vågade besvära bonom med att göra henne sällskap och sökte att med den största försigtighet undandraga sig hans compliment. Men hennes förvirring ökades, då de öfriga herrarna äfven kallades och hon hörde deras tal. "Det är, tag mig fan, en flicka från Baletten! Det kan man se på hennes ypperliga vext." — "En satans vacker bytinge är hon!" — "Hon är gentil, så förbannadt också."

Snart var den förtviflade Fruen omringad af de näsvisa herrarna. Den ena ville lyfta hennes voile för att se hennes vackra ögon, den andra fattade hennes hand och svor på att hon var söt som en engel.

Hon ville slita sig lös och fly in i ett hus men herrarna höllo henne tillbaka. Deras ironiska artigheter blefvo allt näsvisare, så att hon flere gånger ropade till af förskräckelse; men hennes ängslan ökade endast deras mod. De skrattade fräckt åt hennes fåfänga bemödanden att undkomma, och hvart hon såg, mötte hon endast hånande ansigten och tillgjorda bugningar.

I det samma som den olyckliga just var nära att falla afdärad till marken, framrullade en vagn till stället. Den ängsliga Fruen rusade emot densamma med utropet: rädda mig!

Wangsdörren öppnades och Löjtnant Sippingssköld sprang ut. Han skyndade att bju-

da henne armen och förde henne fram till vagnen.

Herrarna stodo något flata att så plötsligt se den vackra damen frälst, men de fingo nytt mod, då det befanns att vagnen också innehöll idel herrar Officerare. De djerfvaste af fru Landeborgs förföljare upphäufde vid denna syn gälla skratt. Men sedan Sippingsköld talat någa ord sakta med Officerarna, stego de samteligen ur, och han upplyftade frun i vagnen, samt tog plats vid hennes sida. Kusken körde i samma ögonblick.

Så snart Fru Landeborg hunnit sansa sig något, fäste hon en tacksam blick på sin räddare. Hennes harm emot Fröken Hjertenflyckt förvandlades i förakt, och hon nästan gladdede sig att hafva genom detta tillfälle, liksom en rättighet att för den älskvärde Löjtnanten uttrycka sina känslor, hvilka väl en-

dast hette tacksamhet, men i sjelfva verket voro ännu lifligare.

Löjtnanten sökte att med all upptänklig artighet besvara hennes tacksägelse, och följde henne ända hem. Med uttryck af en blyg förvirring, frågade hon om han icke ville följa henne upp till hennes rum.

Det var redan om aftenen, så att hon åtgrade sin bjudning samma stund hon framfört den. Men Löjtnanten skyndade att hjälpa henne ur vagnen och ledde henne uppför trappan. Den sluga Annett mötte sin fru med ljus; och blef icke litet förundrad att finna henne åtföljd af en Officer.

Snart var förmaket eclairerad, och Annett i fullt bestyr med soupén, under det herrskapet ganska lifligt converserade med hvarandra.

Det föreföll den räddade, som hon sjelf kallade sig, så obeskrifligt angenämt att få i sitt hus emottaga sin räddare, ehuru hon tillika kände en viss oro att befinna sig till-

sammans med en ung Officer. Att hon sökte behaga honom, var så mycket naturligare nu, som hon väl äfven förut, om också emot sin vilja, önskat vinna hans välbehag.

Fru Landeborg hade ingen gång behöft taga sin tillflykt till pianot för att fördrifva tiden, och dock voro tre timmar förflutna som några få minuter, tyckte hon. Löjtnanten hade blifvit allt förtvofigare och dristigare. Han höll hennes and i sin, utan att hon drog den tillbaka. Han tycktes så lycklig att få leka med de mjuka fingrarna.

Sluteligen drog han hastigt en af hennes ringar från fingret, kysste den lätta handen, och bad att få behålla den tills nästa gång han hade den lyckan att få se henne.

Hon smålog: "Jag pantsätter aldrig mina saker — längre än en dag."

"I morgon?" hviskade han, ömt bedjande, och fäste sina vackra ögon på henne.

Penuritningar.

"Välkommen!" svarade hon rodnande.
"Min räddare är alltid välkommen!"

Han skyndade bort.

Fru Landeborg gick orolig till sängs. Sällsamma drömmar och fantasier störde hennes sömn, och hon uppvaknade om morgonen med hufvudvärk.

Tackfull och drömmande tillbragte hon nästan hela förmiddagen vid sitt instrument.

Hon hade gjort en utsökt morgontoilette, men ingen visit hördes af. Icke en gång den elaka fröken Hjertensflyckt kom att ursäktu gårdagens oböflighet.

Det var så tomt och besynnerligt hela dagen, och dock var den väntande sköna glad att ingen kommit. Hon hade ämnat gå ut på eftermiddagen, för att göra några visiter, men beslöt nu att i stället bjuda några vänner till sig, för att icke vara ensam då Löjtnant Sippingsköld kom.

Annett skickades därför ut till ett par,

men Fru Landeborg måste hafva glömt
att just dessa voro borta på landet eller eljest
bortbjudna för aftonen.

Eftermiddagen skred långsamt sedan Fru
änno gjort en sorgtällig, men högst enkel
toilette.

Det var redan temligen sent, då steg
hördes i förstugan och Löjtnanten äntligen
trädde in. Fru Landeborg gick rodnande
emot honom.

Han kysste vördnadsfullt hennes händ och
hon förde honom i förmaket. Annett fick
befallning att bära in the.

Löjtnanten dojde icke sin tillfredsställelse
öfver lyckan att träffa den älskvärda allena.
Hon beklagade rodnande sitt missöde att in-
gen af hennes bekanta kunnat komma, och
berättade hvilka hon bjudit. Han tröstade
henne öfver detta missöde med anmärknin-
gar öfver deras personer, ett samtalsämne
som roade båda rätt mycket.

Under det de med allt större förtrolighet språkade med hvarandra, kände hon sin ring på hans finger. Då guldets vidrörde hennes fina hud, skyndade hon upp och hämtade ett litet etui. Hon begärde derpå sin ring tillbaka, och bad att hennes räddare i stället ville emottaga en annan souvenir; hon räckte honom det lilla röda saffransfoderalet. Han blef litet häpen men fann sig snart, drog ringen af fingret och räckte henne den, i det han sade, att likväl intet i världen kunde vara honom kärare än den lilla ringen, som han häldre ville behålla än allt annat.

Hon rodnade och tvekade om hon skulle återtaga den.

Emellertid öppnade han etuiet, och en dyrbar kråsnål glittrade deri. Han fattade hastigt hennes hand, förde den till sina läppar, och fäste på henne de ömmaste blickar.

Hon blef rörd. Tårar glittrade i hennes ögonhår, och hon förmäddes icke säga hvad hon tänkte. Då slog den dristige sakta sin arm om hennes lif, hans läppar brände på hennes, och hon betäckte sitt lågande ansigte med sin broderade nösduk.

I samma ögonblick stodo tvänne fruntimmer i förmaksdörren. Det var Fröken Hjertenflyckt och Lagmanskan Lagerbalk.

Förskräckt och förkrossad sprang fru Landeborg upp. Äfven Löjnanten hade för några ögonblick förlorat fattningen.

Fröken helsade med ett hånande uttryck af skadeglädje och yttrade med tillgjord ödmjukhet, att hon kom för att utbedja sig förlåtelse för det hon förgäfves låtit vänta på sig i går.

Lagmanskan såg lika hestört och förlägen ut, som Fru Landeborg.

Denna bad damerna dröja qvar och dricka the, men de gjorde sin ursäkt, och Frö-

ken förklarade att hon icke haft annat ärende, än att återvinna sin väns, fortkoende; och då hon nu bekänt sitt fel, hoppades hon det skulle vara glömt, särdeles som hon genom fenstret hos sin vän på Ladugårdslandet blifvit varse, att Löjtnant Sipping-sköld afhämtade Fru Landeborg i sin vagn.

Damerna togo dertfore genast afsked. Äfven Löjtnant Sipping-sköld hade den grannlagenheten att taga sin halt och följa dem bort.

Då Fru Landeborg blef ensam, kastade hon sig förtviflad på sin soffa. Harm och kärlek, ångest och längtan stormade i hennes förut så lugna bröst. Hon kände sig illamående, och Annett måste vaka öfver henne hela natten.

Följande dagen besann hon sig bättre. Hon vågade till och med gå ut på en visit hos Lagmanskan. Men hon märkte snart

på emottagandet att hon icke var välkommen.

Fröken Hjertenslyckt hade varit särdeles verksam att göra visiter hela förmiddagen, och då hon mötte Fru Landeborg, helsade hon icke på henne, utan smålog med ett smädligt och hånande ögonkast. Ett par andra bekanta, som fru Landeborg besökte, bemötte henne också med köld och förlägenhet.

Utom sig af harm och förtviflan återvände hon hem.

Om aftonen gjorde Löjtnanten ånyo en visit. Fru Landeborg emottog honom med tårar i ögonen.

Han var djupt förbittrad på den elaka fröken, sökte att trösta den sörjande sköna, och lyckades ändiligen något förskingra hennes oro. Han använde all sin artighet och fann henne ännu mera förljusande i den förvirring som följde på hennes besök hos fru Landeborg.

ring som målade sig på hennes hulda anletsdrag.

Hon fruktade hans förtrolighet, men den hänförde hennes svaga hjerta alltmera, och hans djerfhet försummade icke att begagna sig af tillfället och vinna ännu en och annan kyss, medan dock båda voro uppmärksammare på dörren, än de voro förra gången.

Emedlertid hade Fröken Hjertenflyckt själf obemärkt bevakat Löjtnantens företag och sett honom gå till fru Landeborg. Genast begaf hon sig med denna upptäckt till Lagmanskan.

De begge damerna lutade der sina hufvud tillsammans för att uppfröna någon vacker intrig.

Slutligen hade Fröken funnit det, Lagmanskans betjent skickades med ett budningskort till Löjtnant Sippingsköld. Han fick befallning att söka honom hos Fru Lan-

deborg och säga att Lagmanskan visat honom dit.

Då betjenten inträdde i Fru Landeborgs sal och framförde sitt ärende till den förlägna Löjtnanten, var frun nära att dåna af förskräckelse. Förgäfves sökte Löjtnanten att trösta henne. Hon bad honom med förtviflans tårar och besvor honom att lämna henne.

En häftig feber, sades det, lade Fru Landeborg på sjuksängen. Det säkra är, att Fröken Hjertensflyckt icke länge behöfde frukta offret för sin hämd, ty ett par veckor derefter förkunnade klockorna från Catharina kyrktorn att ett dödsfall inträffat, och då man frågade hvem det var, svarades den vackra fru Landeborg vid Göthgatan,

J. R.

2. *Den höge Gynnaren.*

Statsrådet: Låt spänna för! Jag skall
ress ut litet innan middagen hos Excellencen
Husafvel.

Kammartjenaren: Pastor

Statsrådet: Klockan sex är jag hem-
ma igen. Då komma Presidenten och Kam-
marherrn.

Kammartjenaren: Pastor

Statsrådet: Ställ spelbordet i ord-
ning i förmaket.

Kammartjenaren: Skall jag genast
skicka Pastor Jemmerdahl

Statsrådet: Gå och vexta den här
sedeln! Jag behöfver småsedlar till liquiden
vid Spelbordet.

Kammartjenaren: Men Pastor
Jemmerdahl har ödmjukast om företråde

StatsRådet: Återigen! Han kan komma igen i morgen.

Kammartjenaren: Han måste resa hem igen i afton, med några bönder från Socken sade han.

Statsrådet. Han hade kunnat bli kvar hemma. Jag vet icke hvad de skola här och göra. Bara besvara den, som ändå är tillräckligt öfverlupen af folk. Nå lika godt! Låt honom komma! (Kammartjenaren går). Man måste ändå generera sig något för deras skull, annars skrika de för myckel! (Han går till fenstret, öppnar det och ser ut).

Pastor Jemmerdahl. (Böcker ödmjukt flere gånger).

StatsRådet: God dag, god dag, hära Pastor — Hvad var ett namn nu igen? Pastor Jemmerdahl, ja så, så var det, ja! Ni blef för ett par år sedan skolmästare i Torr-lösa, der jag har min egendom. N mins

jag! Nå, men hvad kan vara ert ärende här, hvad godt medför ni?

Jemmerdahl: Tyvärr eders Excellens! jag medför intet särdeles godt. Men jag kommer ödmjukast bönsfallande och i förhoppning att få, Tiderna äro svåra och jag har redan sju barn. Jag kan omöjligen berga mig med den ringa skolmästarelönen!

StatsRådet. Ja, ja! så hör man alla klaga! men hvarföre skulle ni gifta er så tidigt? Jag är ju ogift ännu i denna stund, och jag är en gammal man.

Jemmerdahl: Högvälborne herr Ba — Bar — Grefve och Excellens! jag var fyrtio fyra år - -

StatsRådet. Ja, men ni var bara skolmästare. Man måste hushålla och låta sig nöja! —

Jemmerdahl: Ack, eders Excellence; Gud skall veta att vi hushålla! men de arma barnen! De behöfva allt mer och mer!

StatsRådet: Ni måste företaga er nå-
got -- Förstår ni er på hi?

Jemmerdahl: Vi ha väl några ku-
por i vår lilla täppa. Men det räcker så li-
tet! Högvälborne Herr Grefve och Excel-
lence! Det lilla Granberga är ledigt, Det är
regalt, och fast det är litet --

StatsRådet: Hvad tänker ni på, Jem-
merdahl? Ni har ju ické stött mer än trettio,
och enkla år till! Ni måste bedja och arbeta än-
nu. Jag tror att Biskopens unga adjunkt, Hof-
predikanten, vill ha Pastoratet. Vänta än-
nu ett par år! slå er på biskötsel! adjö Pastor
Jemmerdahl (*en geting surrar in genom fen-
stret, Han slår den med näsduken och trampar
den ihjäl*). Det var en honingstjuf. Adjö
kära Jemmerdahl! (*Han går i de inre rummen*)
Jemmerdahl: (*ser efter honom*) Bro-
dermördare!

P. P.

---

3. *Herrarhé för Dagen.*

Det var afton. Hos Behrendts sitta några herrar omkring det runda bordet. Tidningarna hade de bemäktigt sig, och framför hvar och en stod ett glas eller en thekopp, alltefter de olika herrarnas olika smak. Hvar och en af dem hade en särskilt tidning i banden och samtalet rörde deras gemensamma intressen; åtminstone tycktes de discutera någon sak af vikt, ty emellanåt pekade än den ene, än den andra på sitt tidningsblad och tycktes åberopa sig detsamma. Vid ett mindre bord på sidan satt en brokigt utstyrd herre, som kämpade med sömnen, men tycktes icke desto mindre vara intresserad af de andras samtal. Också han hade en tidning — Litteraturföreningens — i banden, men bladet tillhörde honom själf

och icke Herr Behrendts, som troligen icke fann för godt för sin afsättning att befatta sig med annat än politiska blad och nummer. Den af de öfriga herrarna, som satt närmast klockan, såg ofta på densamma, liksom han väntat någon.

Äntligen inträdde en jungfru, och hans väntan tycktes uppfylld, då hon räckte honom Astonbladet. Han smålog åt de aandra herrarnas nyfikenhet och tycktes föga sig litet åt den vigt de lade på hans uppsyn, ehuru de sökte dölja sin respekt under en och annan grimace. "Mina herrar," begynte med ett fint leende den viktige herrn: "Visst blir Riksdagen uppskjuten! Har jag icke kämpat emot den rätt skarpt? Har jag icke börjat bli allt allvarsammare, och till och med emellanåt litet tråkig, endast för att få så mycket bättre gehör hos det slags folk, som icke kan smälta annat än det tråkiga?"

Herrn vid lilla bordet, som visst var Akademi-
cicus, att dömma af uniformen, ryckte på
sig och gäspade.

En af de öfriga, en välmående, fryntlig
person, djupt insvept i en vid slängkappa,
drog på munnen med en blick af stor öf-
verlägsenhet, som skulle anstått vishetsgu-
dinnan.

En annan, som såg särdeles beslutsam och
frimodig ut, och höll Allehanda emellang fin-
grarna, tog ordet. "Mine herrar!" yttrade
han. "Visserligen tyckes det som vår vär-
de medbroder, Herr Vesper, kunde hafva
rätt, men jag, som torde hända visat mig
mera hemma i de diplomatiska rymderna,
får förklara att ständerna, nödvändigt måste
komma tillsammans till Jul. —"

Herrn i slängkappan log ånyo, liksom han
velat låta föistå att han visste det bättre.
Herr Vesper, som emedlertid genomgån

sitt blad, började nu att läsa för de andra
derutur ett poem, som lydde:

Den gamle Farbror Märten vid bordet
satt,
Hos honom stod Journalen: det var ej
gladt,
Det led till slut med gubben, snart sexti-
årig,
Han föga var förständig fast silfver-
hårig,

"Det lider emot qvällen," sad Märten
tungt:

"Knappt börjar jag en mening, så är det
punkt,

Det blir mig vid mitt bläckhorn för tomt
att dväljas,

Då ej prenumeranter i mängd mer täl-
jas."

"Gå kalla, till min dödssäng," så gubben
röt,

"De andra bladen alla, de magra nöt.

En varning vill jag gifva de piltar
unga,
Förin orden somnat alla på "död mans
lunga."

Då trädde de i salen, som han befallt,
Och främst bland dem Minerva, en
rund gestalt.
Hon dvaldes bland de stora, och helst vid
glaset,
Och kom med sauce på händren ifrån
kalaset,

Derefter Aftonbladet, en munter-
gök,
Som blott med prat hvar ovän om mun-
nen strök,
I piskslag fann han nöje men icke smärta:
Hur helst han än fick slangar, ej svek
hans hjerta.

Men sedan Allehanda i rocken grå,
Med styrka som en skogsbjörn, men velt
som två.

Han bar ett horn i sidan till Stadsfi-
skalen,

Se'n han med honom trätte i kämners-
salen.

Men sist inträdde Argus, en matador,

Med röst mot hvilken icke trumpet förslår,

Han gitte all sin lardom ej taga fram ens

"Han bitit af ett lufvud -- och det var
skammens."*)

"Hör!" sade Farbror Mårten, "min sol går
ned!

Men mellan er, J piltar, blir aldrig fred;

Dock hören hvad jag spår er; till slut J
bringen,

Er sjelfva om allenast; er läser ingen."

"På fyra ben vårt rike, det arma, står.

Men på tre ben, o Argus, d'n tidning
går.

Med politikens harfot, Commersens träben,

---

*) Se Aftonbladet.

Och sist litteraturens — som är ett fä-
ben.

Visst svika tidens tecken en dum profet,
Som alltid sladdrar mera än ens han vel.
Men om han har med oxhud beklädd sin
panna,
Så kan han göra lögnen till jnst det
sannå.

"Var icke arg, o Arge! var ej så skarp.
Ej många fiskar fastna i gallsjuks varp.
Men Löfligt allvar, Argus, och klokt til-
lika.
Plär vinna folk till vänner, som icke svi-
ka."

"Yfs icke, o Minerva, af herrars gunst.
De granna orden äro dock idel dunst.
Ett ärligt hjerta galler dock mer än
sladder,
Och andra mäppers dom är ditt ryktes
fadder."

"En listig man är fruktad, men icke stark,
Han är som träd i skogen med kådig bark,
Som för att smörja ytan sin kärna mat-
tar,
Vet, man mer vett ej äger för det man
skrattar."

"Du Aftonblad! gladt sinn är vis mans
vinst;
Men jollev höfves ingen, en tidning minst.
Till allvar lyssna manuer, till ovetta pac-
ket,
Mins, till brefskrifning fordras ju äfven
lacket."

"Välj icke till förtrogen hvem helst som
vill,
Säg ut hvad sjelf du tänker, hvad sjelf
du vill,
Om tiden dig ej känner ännu, så lär den;
Ty hvad en tidning säger hör hela verl-
den."

"Du raska Allehanda, var manlig fast!
Det svärd, som biter skarpast, är böjligast,
Om du vill något verka, så gör det stilla
Den utför föga viktigt, som låter illa."

"Hvad alla Svenskar blygas att kännas
vid,

Du icke bör förkunna, då ej är tid!
Hvad vill du med det minne, som är be-
grafvet?

Det blir en tid, då Sverige går öfver haf-
vet!

"Du stackars Stockholms-tidning är ej för-
fet!

Ack! litet nog vet mången som intel vet,
Fåkunig Tidnings ordgräl försmås, och
vittler

Med honom ständigt pennkrig ej föra git-
ter."

"Och nu farväl, J bröder! Gån mer ej
hit!

Vår gång till glömskan leder, vi längta
dit,

Liksom till hafvet längtar den trötta flo-
den,

Men ack, mitt haf, o jämmer, — är hökar-
boden!"

Efter läsningen följde en lång paus. Her-
rarna sågo på hvarandra med uttryck af nå-
gon förvåning. Endast Herr Vesper sjelf
fästade pröfvande blickar på de andra, och
rycktes finna nöje af det intryck poemet
gjort. Slutligen inföll en heire med högst
märklig och alvarsam uppryn, i det hans
halföppna ögon mistänksamt fästade sig på
den förre: "Nå jag måtte säga! Skall jag
nu igen af min kära blir sjelf nödgas utstå
en sömlös natt? Jag trodde att den bittere,
ehuru jag nödgas medge det, qvicke fienden
till mig och mina vänner nu mera skulle
upphört med kriget, sedan det icke mera
tjenar till något att upprifva fiendskapen,

som åtminstone hos mig fullkomligt slumrar, allt sedan jag öfvergif vitterheten och nu befinner mig bättre af politiken."

"Jag försäkrar att det icke är han, som är författaren!" svarade den tilltalade: "och jag påstår att bror helt och hållet förlorat sitt väderkorn, om bror kan misstaga sig på stilen."

"Mitt väderkorn?" utbrast den andie: "bror väljer icke särdeles granliga uttryck. Förlåt mig, om jag tar mig friheten påminna; att kära bror icke befinner sig ibland sin egentliga publik vid detta tillfälle."

"Jag märker att den sömlösa natten störte våra brors humeur. Men låt det nu vara glömdt! Jag ville icke förolämpa bror, ty bror gör mig just ingen skada." Härvid kastade han en slog sidoblick på ett par andra af sällskapet.

"Jag

"Jag tror mig kunna bror," inföll den frimodige herrn, som emellertid genomläst Allehanda. "Bror vill till Julen ställa till en liten fejd, kan jag tänka, för att upprösa publiken, och sedan den blifvit väl upprörd och grumlig, draga in ett dugtigt notvarp prenumeranter. Jag fruktar emellertid icke. Fisket är fritt och ingen har rätt att stänga kungsådran. Men skulle man icke kunna hitta på ett beskedligare sätt att vinna samma ändamål? Jag tycker icke rätt väl om striden, särdeles med en så mäktig och respektabel fiende, som kära bror, men jag skall med all möjlig bravour hädanefter som hittills möta hvarje otän, antingen han indrager mig i saran af en tvär vändning, eller drager ut i en ordentlig pennfäktning. Jag undrar just hvad det skall bli för godasaker, som bror ämnar duka upp till Jul."

Pennritningar. 3.

Jag är half Engelsman, och jag tillstår
att piskadt kött, som det också är någont
gamalt, smakar bäst,"

"Min bästa bror!" inföll en snarhet herre,
som med vårdslös bekvämlighet stödde armarna
boken på bordet, der han lagt ett någont för
gamalt nummer af Conversationsbladet.

"Jag har samma smak som bror! Jag tycker
just därför förbålt om kära bror själf."

"Mjukaste tjenare, oändligen oblikerad, men
men jag vill just icke reta någon förtig
motståndare. Brors små hugg och infall äro
allt för dyrbara guldkorn för att kastas bort.
Skulle bror icke vilja vara så god och för-
ena sig med mig? Jag förstår kanske bättre
än någon af herrarna att värdera talaogen
och betala den. Jag hoppas att vi skulle väl-
komma öfverens."

"Jag tackar bror, men jag har icke lust
att försaka min commodité, som jag vet att
mina läsare vant sig vid att öfverse hos mig.